

A Fővárosi Ítéletábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2017. június 14. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A közokirat-hamisítás büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2016. szeptember hó 28. napján kihirdetett **28.Bf.XIII.7420/2016/12.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

a vádlott bűnös

közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont 3. fordulat].

Ezért őt 1 (egy) év próbaidőre próbára bocsátja.

A **(parkolási igazolány száma)** számú parkolási igazolványt **(a vádlott testvérének neve)** (település, kerület, közterület, házszám) szám alatti lakosnak kiadni rendeli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2016. március 2. napján kihirdetett 3.B.XIII.13.231/2015/11. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntetében állapította meg. Ezért 2 évre próbára bocsátotta. A BRFK XIII. Kerületi Rendőrkapitányság által lefoglalt, T-907/2015. számú bűnjeljegyzék 1. sorszám alatti **(parkolási igazolány száma)** számú parkolási igazolvány lefoglalását megszüntette, és azt a kiállító hatóságnak megküldeni rendelte.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a bűnösség megállapítása miatt, felmentés végett.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2016. szeptember 28. napján kihirdetett 28.Bf.XIII.7420/2016/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel bűncselekmény hiányában felmentette.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az első fokú ítélet tényállását a vádlott személyi körülményeit illetően kiegészítette, a „leparkolt” kifejezés helyére a „megállt” kifejezést illesztette, a történeti tényállást kiegészítette azzal, hogy „a vádlott a rendőri intézkedést megelőzően a gépkocsit nem hagyta el”.

A másodfokú bíróság - mindenben elfogadva a védő által a fellebbezés indokolásában kifejtetteket - A mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló 218/2003. (XII. 11.) Kormányrendelet 1. § (1), 8. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a KRESZ 41. § (3) és 51/A. §-ára is hivatkozva, a másodfokú ítélet jogi indokolásában azon álláspontját fejtette ki, hogy „nem minősül használatnak az igazolvány elhelyezése a szélvédő mögött abban az esetben, ha az nem jár együtt a kedvezmények igénybe vételével” (másodfokú ítélet 3. oldal harmadik bekezdése).

Ezt a megállapítást a másodfokú bíróság arra alapította, hogy a vádlottal szembeni rendőri intézkedés kezdő időpontja 8 óra 20 perc volt, az adott övezetben pedig a parkolás 8 óra 30 perctől díjköteles. A másodfokú bíróság álláspontja szerint - figyelemmel arra is, hogy a vádlott a személygépjárművet nem hagyta el - arra sem vonható le bizonyíték, hogy a vádlott ezen időpontot követően a helyszínen kívánta hagyni a gépjárművet, így vele szemben a vád tárgyává tett bűncselekmény előkészülete sem állapítható meg.

A másodfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, bűnösségének a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdésére figyelemmel a közokirat-hamisítás büntetének előkészületében való bűnösségének megállapítása, és vele szemben joghátrány alkalmazása végett.

A fellebbviteli főügyészség Bf.1112/2016/1. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy indítványozta a terhelt bűnösségének megállapítását közokirat-hamisítás büntetében, és ezért vele szemben intézkedés alkalmazását. Észrevételezte, hogy a másodfokú bíróság a felmentő rendelkezés ellenére helybenhagyta az elsőfokú bíróság bűnjelre vonatkozó rendelkezését, e vonatkozásban indítványozta a törvénynek megfelelő határozat meghozatalát, továbbá az indokolás helyesbítését.

A vádlott és védője az ügyési fellebbezésre benyújtott írásos észrevételben lényegében a felmentésre irányuló fellebbezésükben előadottakat ismételték meg.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész perbeszédében fenntartotta az átiratban foglaltakat.

A vádlott védője az írásban benyújtott észrevételével egybehangzóan nyilatkozott, kitérve arra, hogy nincs olyan jogszabály, ami meghatározná, hogy hol kell tárolni a parkolási igazolványt használaton kívül.

A vádlott is arra hivatkozott, hogy a parkolási igazolványt napi rendszerességgel használta, mert értelmi fogyatékos testvérét szállította az autóval. Álláspontja szerint bűncselekményt nem követett el, nyilatkozott testvére lakcíme is.

Az ítélet tábla az ügyész fellebbezését alaposnak találta.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette, fennállnak a harmadfokú eljárásnak a Be. 386. § (1) bekezdés c) pont 1. fordulata szerinti feltételei.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú-, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Ennek során megállapította, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítékként értékelte a rendőri jelentésnek a vádlott helyszínen tett nyilatkozatát tartalmazó részét, és a tanúként kihallgatott rendőrök erre vonatkozóan tett vallomását. A Be. 168. § (1) bekezdés utolsó mondata szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető. Ennek oka, hogy a meghallgatott személyek ilyenkor anélkül nyilatkoznak, hogy a hatóság tagja figyelmeztette volna őket eljárási jogukra. A törvényi tilalmat nem oldja fel az a körülmény, hogy jelen ügyben a jelentést készítő rendőr - a jelentés tartalma szerint - a vádlottat a nyilatkozata megtétele előtt figyelmeztette az egyébként a tanúkat megillető relatív mentességi jogra (nyomozati irat 5. oldal).

Tekintettel arra, hogy ezt az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság nem észlelte, a harmadfokú bíróság a bizonyítékok köréből a Be. 78. § (4) bekezdésére figyelemmel kirekesztette az elsőfokú ítélet 3. oldal második bekezdéséből az 1. sz. tanú, az ötödik bekezdéséből a 2. sz. tanú vallomásának azon részét, ami a vádlott által a helyszínen elmondottakra vonatkozott, továbbá a hatodik bekezdésből a vádlott helyszínen tett nyilatkozatát ismertető részt, ugyanezen oldal utolsó és 4. oldal első bekezdésének azon részét, ami szintén a vádlott helyszíni nyilatkozatára, illetve a rendőr-tanúk által e körben vallottakra vonatkozott.

A másodfokú ítélet tényállása hiánytalan, az a már hivatkozott bizonyítékok kirekesztése folytán sem vált megalapozatlanná.

A megalapozott tényállásból azonban a másodfokú bíróság téves jogi következtetést vont le.

A másodfokú bíróság által hivatkozott, A mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló 218/2003. (XII. 11.) Kormány rendelet 8. § (1) bekezdése szerint: „Használatkor az igazolványt a mozgásában korlátozott személyt szállító jármű szélvédője mögött úgy kell elhelyezni, hogy előlapja a hatályosság és a jogosultság ellenőrzése céljából látható legyen”. A hivatkozott rendelet 3. számú melléklete előírja, hogy az igazolvány hátlapjának jobb oldalán szerepelnie kell az alábbi szövegnek: „használatkor az igazolványt a jármű szélvédője mögött úgy kell elhelyezni, hogy előlapja ellenőrzés céljából tisztán látható legyen”.

Az iratoknál lefoglalt parkolási igazolványon is fel van tüntetve ez a szöveg.

A Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjában írt bűncselekmény elkövetési magatartása a közokirat felhasználása. Felhasználás alatt a közokirat bizonyító erejének aktív cselekvéssel való érvényesítése értendő. Ilyen például az igazolvány felmutatása, átadása, becsatolása, de ilyennek minősül az igazolványnak a szélvédő mögé jól látható helyre történő kihelyezése is (BH 2010.141.).

Az erre vonatkozóan a törvénynek megfelelően kihallgatott rendőr-tanúk mindvégig következetesen, egybehangzóan vallották, hogy a vádlott a gépjármű leállítását követően helyezte ki a parkolási igazolványt a szélvédő mögé. Az igazolvány kihelyezésével a bűncselekmény elkövetési magatartása, a felhasználás befejezetté vált.

Annak nincs jelentősége, hogy a parkolási igazolvány kihelyezése tíz perccel a díjfizetési kötelezettség időpontja előtt történt. A harmadfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a parkolási igazolvány kihelyezése abból a célból történt, hogy a vádlott ne fizessen parkolási díjat. Ezt a helyes következtetést az elsőfokú bíróság a bizonyítékok gondos mérlegelését követően megalapozottan, logikusan vonta le, ennek során iratszerűen mutatott rá a

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke